

INTERVJU SA AVNIJEM EMINCIKOM

Priština | Datum: 13. april, 2019.

Trajanje: 35 minuta

Prisutni:

1. Avni Emincik (Intervjuisani)
2. Ebru Sulejman (Vodila intervju)
3. Donjeta Beriša (Kamera)

Simboli u transkripciji, neverbalna komunikacija:

() – emocionalna komunikacija

{ } – sagovornik objašnjava nešto gestovima.

Druga pravila transkripcije:

[] - dodatak tekstu kako bi se pomoglo razumevanje

Fusnote su dodaci koji pružaju informacije o mestima, imenima ili izrazima.

Ebru Sulejman: Možete li nam reći Vaše ime i prezime?

Avni Emincik: Rečepov sin, Avni Emincik. Rođen sam u Prištini. 1952, sedmog aprila. Onda sam tamo odrastao, ovde sam odrastao do svoje sedme godine. Kada sam napunio sedam godina, odselili smo se za Tursku. Kada sam bio peti razred, u osnovnoj školi, počeo sam da se bavim ovim poslom, zubni tehničar, '64 godine. Radio sam sa doktorom. Išao sam u srednju školu i istovremeno radio. Bio je jedan period kada sam bio asistent, oni to zovu pomoćnik ovde. Oko 17 godina sam ovako radio. Onda '72... pretpostavljam da nije 17 godina, možda manje, otišao sam u vojsku '72. Nakon što sam se vratio iz vojske, otvorio sam ordinaciju. Drugim rečima, nakon što sam završio srednju školu, nisam nastavio sa fakultetom. Samo sam otišao u vojsku, onda samo nastavio sa svojom profesijom.

Oko '89 sam otvorio svoju ordinaciju ovde. Nakon nekog vremena, opet sam radio zajedno sa nekim doktorima i prijateljima tehničarima. Onda, kao što sam rekao, otvorio sam svoju ordinaciju, naravno, imao sam i doktore koji su tamo radili, takođe. Onda '79... '81 sam se oženio ostali smo u braku. Kada sam se oženio, dobio sam sina koji se zove Eral. Odrastali smo zajedno do '95, '95 sam imao neke nesuglasice sa ženom, tako da smo se rastali. Dao sam svog sina njegovoj majci a ja sam nastavio da živim zajedno sa svojim sestrama, majkom, ocem i još uvek sam se bavio svojom profesijom. Kako sam nastavljao sa svojim radom, imao sam puno pacijenata, ali onda je zemljotres pogodio Istanbul '99. Posle zemljotresa moj posao nije bio isti. Nakon ovog perioda u stagnaciji, nakon jedne ili dve godine, jedne godine ili možda jedne i po godine, ja imam stričeve ovde u Prištini. Imam strinu, njenu decu, decu mog strica. Oni su me pozvali ovde, tako da sam se vratio bez oklevanja, već sam se bio penzionisao u Turskoj, tako da nakon penzionisanja, vratio sam se ovde.

Sada oko 18 godina, ja sam ovde, radim na istom mestu. Došao sam ovde 2001, ali mi je žao što, nažalost, možda ljudi misle na drugačiji način, ali nisam mogao da naučim albanski, to je stvar talenta. Siguran sam da mogu da radim bilo koji posao vezan za zubarstvo, ali ne mogu da naučim albanski, nemam jezik za njega. Na primer, kada smo bili ovde, odselili smo se '59, ali '58 smo dali našu kuću opštini. Nismo je dali nekom drugom, postala je muzej. Nakon što je postala muzej nakon godinu dana, tamo je bilo radnika i oni su bili Srbi, tako da sam počeo sa njima da pričam na srpskom. Oni su

me vodili sa sobom, imao sam sedam godina, šest godina tada, kada sam imao sedam, otišli smo. Vodili su me sa sobom do kola, zaprežna kola da bace đubre, "Hajde, Avni, hajde!", obožavali su me iako su bili Srbi. Onda se naša cela porodica preselila u Tursku. Tamo smo živeli u više iznajmljenih stanova. Tu je bila moja mama, moj stric, moja baka i moj deka. Imao sam i sestru.

Ebru Sulejman: Vaš život u Prištini, pa, bili ste prilično mladi tada, ali...

Avni Emincik: Da, ne sećem ga se jasno, kada su prvi put došli da... Srbi, počeli su da gaje životinje, žive životinje, pse, medvede. Onda, ipak se sećam nečega, što sam vam prethodno rekao, samo pet minuta je prošlo od kad sam ušao u kuću i vučjak je pobegao iz njegovog skrovišta u dvorištu. Napadao je okolo. Dobro da je to bilo dvorište i da su vrata bila zatvorena. Tamo...

Ebru Sulejman: Gde se tada tačno nalazila vaša kuća?

Avni Emincik: To je oko '58-'59.

Ebru Sulejman: Da li je pas bio u vašem dvorištu?

Avni Emincik: Da, tamo je bio vučjak, napadao je sve, naravno, dali smo ćebad i to, spasilo ih je. Zapravo je vlasnik spasio samog sebe. Zato što je pas bio agresivan, ne ljubimac. Dovedi su ga iz planina. Onda, nakon nekog vremena, pretvorili su to mesto u šumu. Pošto su ga pretvorili u šumu, bilo je zamrznutih medveda, zmija i drugih stvari. Bilo je oko šest soba, tri sobe na spratu i tri sobe dole, otvorili su ga za turiste. Onda, kada smo se preselili, otišli smo tamo vozom 16... 1958, šesnaestog jula, sedmog meseca u godini, otišli smo za Tursku.

Ebru Sulejman: Kada ste živeli ovde, ko je još živio u ovoj kući?

Avni Emincik: Tu je bila moja baka, deka, moj ujak, moja mama, dakle moj ujak nije bio oženjen a moja majka se udala za mog oca. Zanimanje mog oca je berberin, a zanimanje mog ujaka je obućar, pravio je cipele za decu. Pa, imali smo nekih problema u Turskoj, život je tada bio drugačiji. Morao sam da nađem posao nakon što sam završio peti razred, tako da posle petog razreda, moj život se pretvorio u posao. Uvek radeći, uvek... Tako da sam radio, odrastao tamo i vratio se ovde. Ovde radim 18 godina, ovde sam se i penzionisao, već sam se penzionisao u Turskoj. Dakle, oko 2010. godine, opet sam se oženio ovde, ženom iz Vučitrna, dobili smo blizance, devojčicu i dečaka. Neka im Bog podari zdrav život, oni još uvek žive sa mnom.

Bio sam jako aktivan, i ovde. Kada sam prvi put došao ovde, brojevi lekara su se povećali, pa, to je bilo nešto drugačije za mene. Rekli su da je došao tehničar iz Turske. Tako da je bilo puno doktora i ja sam počeo da radim zajedno sa nekim meni poznatim doktorima na početku, radio sam na pravljenju zuba, ali ne na zubnim protezama, taj posao sam ostavljao doktorima. Tako da takav je bio moj život, sada imam 67 godina, da mi Bog da još puno godina. Šta još želite da vam kažem, možete da pitate i ja ću vam reći.

Ebru Sulejman: Kako je Vaša porodica odlučila da se preseli u Tursku, zašto su želeli da emigriraju?

Avni Emincik: Zašto, pa, postoji priča, jednog dana, moj otac je otišao u Beograd. Kada se vraćao vozom, tamo je bio jedan novinar iz Nemačke i on je išao za Tursku. Voz je pravio pauzu u Beogradu. Čovek je hteo nešto da jede, ali nije bilo ničega okolo, voz je stajao na peronu oko jedan i po sat. Moj otac ga je slučajno upoznao i on je rekao, "Hajde sa mnom da ti kupim neku hranu." Odveo ga je negde na pijacu, blizu perona. Kupio mu je nešto hrane, u to vreme je moj otac znao srpski, ali njegov turski nije bio baš dobar. Tako da je rekao, "Brate, ja hoću da dođem u Tursku sa sa svojom porodicom." Pitao je šta možemo da radimo i to, novinar je osetio bliskost sa mojim ocem i rekao, "Dobro." Zapisao je očevo ime i prezime i vratio se. Dve-tri godine... ova priča se dešava '55, '56. Onda šalju jedan drugom pisma dve-tri godine, pitao je da li još neko dolazi sa njim. Moj otac je dao naša imena. Tako da je ovo priča kako smo otišli u Tursku.

Ebru Sulejman: Tih godina već postoji migracijski talas u Jugoslaviji, puno porodica je emigriralo odavde.

Avni Emincik: Da, postoji, postoji prištinska zajednica, kosovska zajednica u Istanbulu. Ljudi su uglavnom iz Vučitrna i Mitrovice u kosovskoj zajednici. U prištinskoj zajednici, ljudi su odavde, uglavnom odavde, idu tamo vikendom i druže se međusobno. Isto, imaju horove, horove za starije...

Ebru Sulejman: Na početku, da li je bilo teško Vašoj porodici da se odseli za Tursku?

Avni Emincik: Bilo je malo teško, teško. Moja majka nije želela da dođe, pokoj joj duši. Nije želela da dođe, jednog dana, otišli smo da se slikamo sa mojim ocem [za dokumenta]. Onda sledećeg dana, moja mama i sestra su otišle da se slikaju zato što su joj moji ujaci rekli, "Moraš da ideš sa njima i ne možeš da napustiš svoju porodicu, mi ćemo brinuti o tebi." Stvarno su se brinuli o njoj zato što u to vreme nije bilo puno stvari u Turskoj, ne znam, ničeg nije bilo. Nije bilo metli ili bilo čega takvog, sve su nam poslali.

Onda sam došao ovde po prvi put '70-ih, '70-e na odmor. Ostao sam ovde tri meseca.

Ebru Sulejman: Kakva je tada bila Priština?

Avni Emincik: Priština, to vreme je bilo živahno, kako da kažem, bio je Korza. Niko nije nikoga gledao na loš način, nije bilo svađa. Svako je imao svoj prostor. Kada bi se šetao Korzom, Srbi bi bili s jedne strane, Albanci s druge strane, Turci bi bili u sredini ili ponekad u srpskom prostoru, jednoj rečju, bilo je mešano. U to vreme sam bio u vojsci, došao sam ovde kad sam imao 18. Onda sam počeo češće da dolazim ovde.

Ebru Sulejman: Ovde imate rođake Vaše majke?

Avni Emincik: Izvinite?

Ebru Sulejman: Rodake Vaše majke u Prištini?

Avni Emincik: Puno, imam četiri ujaka.

Ebru Sulejman: Ko su oni bili?

Avni Emincik: Doburčani. Mehmet Doburčan, Ahmet Doburčan, Omer Doburčan, Ilijas Doburčan. Imam i ujnu Hajrije Safči ovde u komšiluku, ona je tamo živela. Ovde mi je bila baka, bilo je puno dece, mojih rođaka, puno članova porodice. U Turskoj imam samo jednu sestru, dve sestre, mog sina i njegovog sina, mog unuka.

Ebru Sulejman: Dakle, Vaši članovi porodice su uglavnom ovde?

Avni Emincik: Da, ali sa majčine strane. Sa očeve strane, ovde je samo jedna porodica, Orhan Emincik i njegova porodica. Dakle, sa očeve strane, samo porodica Emincik i ja sam Emincik, i nema više nikoga. Tako da smo ostali ovde i mislim da ćemo ovde zauvek ostati. Šta još?

Ebru Sulejman: Dakle, pr enego što ste se preselili za Tursku, Vaša porodica je prodala kuću opštini?

Avni Emincik: Da, pripadala je opštini.

Ebru Sulejman: Onda je postala muzej.

Avni Emincik: Da, postala je muzej.

Ebru Sulejman: Kada ste došli ovde '70-ih, da li ste posetili svoju kuću?

Avni Emincik: Naravno, jesam. Posetio sam sve svoje komšije, svima sam nedostajao. Orhan Turbedar, koji samo što je izašao napolje, bio je moj prijatelj iz detinjstva, živeli smo u komšiluku, odrasli smo u istom komšiluku. Kada sam došao ovde, sve sam posetio, onda sam imao intervju sa ljudima iz muzeja. Takođe, svaki put kada bih došao ovde, Birsan Šufto me je pozivao na TRT, Evropska Televizija. Uradili su delove i govore i pozvali me. Pričao sam i iste priče sam tamo rekao.

Tako da sam jako srećan ovde zato što je Istanbul mesto prepuno ljudi. Kada je gužva, pa, treba mi dva sata da stignem do ordinacije. Isto, vraćanje sa posla, dva sata, četiri sata. Četiri sata provedena u putu. Kada sam bio oženjen, bio sam u Floriji sa mojom ženom i išao sam u Šišli. Uzimao sam dva ili tri prevoza. Bio je voz za Jenikapi, sada opet ima. Išao sam do Jenikapija vozom, onda sam odatle uzimao dva prevoza. U to vreme, stanica, železnička stanica još uvek nije bila otvorena. Taksim, Šišli, Mecidiyekoy vozna linija, tako da sam koristio autobus, bilo je poprilično za putovati. Sa druge strane, ovde je svuda blizu. Svuda ideš pešaka, atmosfera je fina, atmosfera je fina za mene, možda ne za druge...

Ebru Sulejman: U kom smislu je fina za Vas?

Avni Emincik: Za mene, fina je jer me Albanci poštuju, Turci me poštuju, svi me poštuju. Imam klijente koji dolaze iz Đakovice, Peći, Prizrena, stvorio sam neko ime.

Ebru Sulejman: Šta je sa Istanbulom, kakav je život za one koji su se preselili odavde u Istanbul? Da li život ima izazove za njih?

Avni Emincik: Pa, da budem iskren, oni nemaju izazove. Ima puno ljudi koji su postali bogati, kupili su zemlju odavno. Sada većina njih prodaje zemlju za oblakodere. Onda postanu vlasnici stana. Nemaju nikakvih problema, većina moji prijatelja su sad vlasnici fabrika. Pošto je moje zanimanje umetnost, ja sam radio samo za novac koji mi je bio neophodan. Na primer, otvorio sam juvelirnicu u Istanbulu negde blizu mog radnog mesta. Kada sam prvi put počeo da radim '79, imao sam partnere. Radili smo zajedno, imali smo kompaniju. Onda sam došao ovde, nakon što sam došao ovde, otvorio sam juvelirnicu u KFOR-u. Uvezio sam zlatne novčiće, zlatni nakit iz Turske. Otvorio sam [svoju prodavnicu] u bazi. Naravno, bilo je skuplje zato što su bili troškovi kao što je uvoz iz Turske, troškovi rada. Vojnici su to shvatili, pa su počeli da odlaze u Skoplje da kupuju nakit, pa smo tako zatvorili našu prodavnicu. Nije dugo radila. Ovde je moj život bio takav. Šta još? Vi mi recite? {smeši se}

Ebru Sulejman: Zanima me kako ste se osećali kada ste posetili kuću Vašeg oca, gde ste odrastali, kao muzej?

Avni Emincik: Naravno nešto unutra još uvek stoji tamo... bude vam žao. Ako ikad pročitate, tamo kaže da, strankinja je proslavila svoj rođendan tamo, samo pomislite na to, ne znam, puno ljudi je reklo različite stvari o tome.

Ebru Sulejman: Da li ste Vi ikada proslavili svoj rođendan tamo?

Avni Emincik: Ne. Ako zatražim tako nešto, dozvolice, da li znate na šta mislim. Zato što tamo...

Ebru Sulejman: Kao dete?

Avni Emincik: Nismo slavili rođendane kao deca, zaboga, da li su rođendani uopšte postojali? Lenčarili smo po komšiluku celog dana, a kamoli slavili rođendane {smeši se}. Dakle, naše dvorište je bilo veoma veliko, puno komšijske dece bi dolazilo tamo, ne znam, imali smo orah koji još uvek tamo stoji. To je bilo divno mesto na kraju krajeva, tada, da sam ove živeo, ne bih pomišljao da ga nekome prodam.

Ebru Sulejman: Da, kuća je divna.

Avni Emincik: To je fino mesto, to je mala kuća, čak i male kuće imaju radijatore. Razmislite o tome, kada su zidali ovu kuću, rerna je u kuhinji, i razvukli su cev po kući, napravili male rupe {objašnjava rukama}, to smo zvali *kunya* [kujna], da li tako kažu? Imali ste mesto gde ste mogli da se okupate. Čak i od tamo, imate toplu vodu i paru, šta biste još drugo želeli?

Ebru Sulejman: Grejanje.

Avni Emincik: Da, sistem, samo razmislite o tome, mislili su o tome pre 100, možda pre 150 godina, zato što je ta mala kuća jako stara. Zvali su je *konak*, turske gospodске kuće na Balkanu. Ovde su radili i istraživanje, došli su iz Turske i pregledali sve turske kuće ovde na Balkanu. Postoji jedna potpuno ista kuća u Skoplju. Isti model, ali kako su je napravili ili šta su uradili, nisam to mogao da analiziram.

Ebru Sulejman: Pre Vaše porodice, ko je živeo u toj maloj kući?

Avni Emincik: Stric mog oca je živeo tu. Njegovo ime je strika Aziz, stric mog oca. Onda posle njega, bila je jedna porodica koja je tamo živela, ali oni su takođe emigrirali za Tursku pre nas. Rođaci mog oca, ali oni su bili drugačija porodica, iako još uvek sa istim prezimenom, Emincik. Takođe, postoji jedna stvar koje me čini tužnim u ovom muzeju. To je ime koje su oni promenili. Zovu ga Eminciku, Emin-Eminciku, šta je to, ne mogu baš da razumem. Nemamo nikog niskog u porodici, moj otac je visok 1 metar 85, moj stric 1 metar 75, ja sam 1 metar 80. To izmišljaju, to je samo ono što sada mislim, zato što ne znam svoje poreklo, kad bih samo znao...

Ebru Sulejman: Zar niste imali priliku da se umešate u situaciju?

Avni Emincik: Ne, nakon svog ovog vremena, zaboga, neću intervenisati. Zapravo...

Ebru Sulejman: Pa, Vaše prezime je sigurno.

Avni Emincik: Ne, ne. Objasnili smo im, ali oni samo kažu, "Tako smo ga nazvali," i ne kažu ništa više. Moraš da ideš u Ministarstvo za turizam i tamo napišeš pismo, to je puno posla. Da znam albanski, možda bih napisao ovo pismo, razumeš? Napisao bih ovo pismo kao zahtev, zato što u *Express-u*, novine *Express*, bio je objavljen jedan članak deset, pre dvanaest godina. U to vreme, moj rođak je bio zamenik direktora, zamenik direktora RTK. Rekao sam mu o ovome on je rekao, "Ne mogu da uradim ništa povodom toga." Rekao sam, "Hajde da popričamo sa glavnim za novine," i on je samo rekao da treba da se manem toga zato što je kratak članak, ne veliki. Nisam istrajao u tome, ne znam zašto. Šta još?

Ebru Sulejman: Dakle kuća je poznata po tom imenu?

Avni Emincik: Da, tako je poznata. Šta još želite da pitate? {smeši se}

Ebru Sulejman: Pa, kako je bilo odrastati u Istanbulu, možete li nam ispričati malo o tome?

Avni Emincik: Pa, odrastanje u Istanbulu za mene znači samo rad.

Ebru Sulejman: Znači, uvek ste radili?

Avni Emincik: Uvek sam radio. Možete da izbrojite koliko sam puta išao na odmor, sa ženom ili sam. Nakon '95-e godine, ostao sam sam nekoliko godina, pa ne baš sam, imao sam prijatelje, ali ne partnerku... Uvek sam radio, uvek sam radio... Šta još? {smeši se}

Ebru Sulejman: Da li Vi imate priču koju biste želeli da podelite sa nama?

Avni Emincik: Pa, kako mogu...

Ebru Sulejman: Čega se još sećate iz svog detinjstva?

Avni Emincik: Šta mogu da kažem, nešto iz svog detinjstva {smeši se}, ono što hoću da kažem je da sam bio otišao odavde, ostao sam tamo pet godina, u osnovnoj školi u...

Ebru Sulejman: Možda se sećate Vaše bake i deke?

Avni Emincik: Naravno, sećam se! Moj deda, on je imao sestre, one su sve umrle u ratu, '45 godine. Takođe su prebili mog dedu, njegova leđa su duplo savijena, polomljena su odavde {pokazuje rukama}.

Ebru Sulejman: Koje je ime Vašeg dede?

Avni Emincik: Hajrulah. Ime mog dede je Hajrulah, on je *hafiz*. Uvek je čitao Kuran. Jeo je samo jednom ili dva puta godišnje, uvek je postio. Naravno, s obzirom da mu je kičma bila duplo savijena, nije mogao puno da hoda, uvek je bio kod kuće, oko kućnog dvorišta. Kao...

Ebru Süleyman: Možete li nam reći ko je *hafiz* za one koji ne znaju šta znači?

Avni Emincik: *Hafiz* je neko ko uvek čita Kuran. To je *hafiz*, ne *hodja*. *Hodja* ide u džamiju i tamo čita, ali moj deda, sam Bog zna koliko je puta pročitao Kuran. Njegov otac je isto bio *hafiz*, ali se ne sećam njegovog imena. Pretpostavljam da je njegovo ime bilo Rečep, zbog toga je ime mog oca Rečep.

I on je bio *hafiz* u osmanskome periodu, pretpostavljam da je tako bilo sa velikim *vizier* i slično. Pretpostavljam da je posao *hafiz*-a bio, kada je postojala potreba da se čita Kuran, veliki *vizier*-i bi ih pozivali na posebne prilike. Ovde imamo oko deset oblasti, ali ne znam njihove lokacije. Ako bismo mogli da prevedemo osmanski turski na engleski ili turski, onda bismo znali gde su. Drugim rečima, ne znam gde se nalaze oblasti. Ima puno datih stvari, ima pisama o dostignućima, sa *pasha* [pašinim] ili pečatom velikog *vizier*-a. Naravno, to su jako duge priče koje me iskreno nisu uopšte zanimale.

Ebru Sulejman: Šta je sa Vašom kućom?

Avni Emincik: Sa kućom, tužili smo ih. Moja žena je radila na tome, pošto je policajac, ima neki prijatelja koji dolaze kod nje u zatvor. Pa, ne zatvor, već mesto gde vas drže 48 sati i vode istragu. Dali smo slučaj jednom advokatu tamo, sada čekamo na rezultat, ali za to treba puno vremena, drugim

rečima, neće se brzo završiti. Ako dobijemo slučaj, čak i ako mene ne bude, moja deca, moji unuci ili moj sin će je dobiti. Šta još? {smeši se}

Ebru Sulejman: Kao porodično nasledstvo.

Avni Emincik: Naravno, bez sumnje.

Ebru Sulejman: Šta je sa Vašom bakom?

Avni Emincik: Moja baka, moja baka. Sećam se da je moja baka bila neko ko je radio, kuvala je zajedno sa mojom majkom. Tada u tim vremenima, oni su, jedna ciganka bi ručno prala odeću glinom, u to vreme nije bilo veš-mašina. Glina je najbolja u poređenju sa drugim deterdžentima, kada su koristili glinu za pranje bele odeće, bila bi ekstremno bela. Čak i kada smo se kupali, koristili smo glinu, koristili smo je za pranje kose. To je bilo '52, '53, nije bilo puno toga tada.

Nemam ništa da kažem, daće Bog da će svi oni steći fakultetsku diplomu, sa svim dobrim, ne znam, nadam se da će održati moje prezime sa svim dobrim. Da nisam imao sina ovde, prezime Emincik bi proširile dve različite porodice. Sada ih je tri, ako se moja ćerka uda, njeno prezime će se promeniti. Ja bih bio srećan naravno, ne znaš do kad ćeš živeti. To je odluka koju donosi Bog.

Ebru Sulejman: Da. Vaše sestre žive u Turskoj, da li dolaze da Vas posećuju?

Avni Emincik: Naravno da dolaze, ovde u našoj porodici nema samo muškaraca, ima i žena. One su prijatelji sa njima, isto su godište. Jedna od mojih sestara je rođena '56 a druga '61. Ali one imaju, naša porodica ima jednu čudnu karakteristiku. Na primer, ćerka moje ujne se nikada nije udala, moje sestre se nikada nisu udale, one žive u istoj kući, u kući mojih roditelja. Zato skoro svake noći moja deca pričaju sa njihovim strinama na video kolu, kažu, "Stina, strina," one ih, naravno, vole. Takođe obožavaju mog unuka tamo. Nema šta da se kaže. Dok sam živ, uradiću sve da budu srećni.

Ebru Sulejman: Čak i kad biste išli u Tursku, niste prekidali kontakt sa Vašom porodicom ovde?

Avni Emincik: Ne, zašto bih? Moja žena će otići u Tursku jedino kad se penzioniše. Deca su odrasla ovde, išla u osnovnu školu ovde. Takođe imaju tursko državljanstvo. Tamo nemamo nikakvih problema, takođe sam i ženi pomogao oko državljanstva. To je ljudskost, ako umreš jednog dana, oni mogu da primaju tvoju penziju odatle. Ovde, kada si penzionisan, oni prekinu platu, ne plaćaju tvojoj porodici. Sa druge strane, tamo [u Turskoj] daju tvojoj porodici, čak i tvoja deca mogu da dobiju tvoju penziju.

Ebru Sulejman: Šta je sa putovanjem vozom u Tursku, da li se sećate toga?

Avni Emincik: Ne, ne sećam se toga, ne sećam se toga.

Ebru Sulejman: U tim vremenima, porodice bi uzimale sve svoje stvari i...

Avni Emincik: Da, naravno. Nismo imali puno stvari, nismo poneli puno stvari sa nama. Uzeli smo krevet, neke stvari, i tako smo stigli tamo. Sećam se kada smo napustili našu kuću po poslednji put, plakali smo. Moj otac je bio tužan, i moja majka isto. Ja se ne sećam puno toga, ali se sećam dolaska na peron. Na primer, sećam se kad smo stigli na peron Sirkeci. Tamo su nas dočekali članovi porodice mog oca. Ne sećam se puno...

Ebru Sulejman: U to vreme je emigriranje bilo drugačije, u poređenju sa današnjim, status migranata je drugačiji.

Avni Emincik: Sada, ako imaš [posebni] sertifikat, možeš odmah da odeš u Tursku, u to vreme, premijer je prihvatao migrante. Mislim da je davao 5 hiljada marki ili 10 hiljada marki ljudima koji su ostajali ovde. Rekao je, "Mi ćemo ih primiti."

Kao što sam vam govorio, nikada nisam imao, nikada nisam imao život, imao sam samo radni život i vikende.

{njegov prijatelj ulazi na vrata}

Dođi, Ekreme, dođi, dođi, sad će se završiti, nije to stvar koja se završava za pola sata. I eto, on je moj prijatelj iz detinjstva, odrasli smo zajedno, samo jedna godina je razlika u godinama. Oni su se upisali u osnovnu školu a ja nisam mogao, mi smo otišli za Tursku, oni su išli u osnovnu školu zajedno. Oni se sećaju dana kada sam otišao, ceo komšiluk je plakao, pa, oni koji su bili mojih godina...

Ekrem: Ja nisam uopšte plakao.

Avni Emincik: Ti si uvek plakao, tako si rekao... {smeje se} Kada sam se vratio ovde, posetio sam sve svoje prijatelje iz detinjstva, mnogo njih je preminulo, neki od njih. Na primer, imao sam komšiju pored, njena ćerka je radila ovde sa mnom. prijatelj koji se zvao Ševki Nobirdali. On je bio pored moje zgrade, pored mog dvorišta, bila su mala vrata između...

Bila je jedna stvar, otprilike kad je trebalo da odemo, bio je Strika Ali, Ali Macun koji je bio iz Vučitrna, on je uvezio peciva iz Turske. Živeo je u stanu iznad našeg dve godine. Bile su dve devojke, dečak i roditelji, i kada bismo imali gosta, nije im smetalo, i brzo bi zajedno napravili tortu i dolazili da nas posete dok je gost još uvek bio ovde, to se svaki put dešavalo, imali smo takvu avanturu. Onda sam se našao sa njima u Turskoj, njihov otac je preminuo odavno, on je bio jako star. Onda sam išao u školu i njegova prodavnica je bila baš pored naše škole, to je tada bila samoposluga. Tako, posećivao sam ih, imali smo takve avanture zajedno, ne znam, kada razmišljam o tome, počinjem opet da se prisećam. Da li razumete i, ako želite, možemo ovde da završimo?

Ebru Sulejman: Da.

Avni Emincik: Kako je bilo, da li vam se dopalo?

Ebru Sulejman: Da, hvala Vam puno. Hvala Vam na Vašem vremenu.

Avni Emincik: Hvala i vama. Ne znam šta da kažem, hvala puno. Lep dan vam želim.